

KENDTE LIV: INTERVIEW MED TIMM VLADIMIR

Kunstnere, journalister og andre i formidlende professioner arbejder til daglig med at bringe historier til verden om mennesker, samfundet og livet. Men beretninger fra deres personlige liv kan også vække refleksion, genkendelighed og genklang hos mange. Artikelserien 'Kendte liv' har fokus på offentligt kendte personer, som har det til fælles med hinanden og mange andre, at de på nært hold kender til, hvordan et problematisk forbrug af rusmidler kan påvirke livet.

Foto: Ditte Valente/Ritzau Scanpix

”Jeg ville for alt i verden ikke være far på den samme måde, som min egen far var”

STOF NR. 44 / FORÅR 2023

TV-vært og skuespiller Timm Vladimir har aldrig frygtet, at han skulle få alkoholproblemer, ligesom hans far havde. Til gengæld har han været bange for, om han kunne finde ud af at være en god far, fordi hans egen far havde svigtet.

TEKST: KARINA LUISE ANDERSEN

Karina Luise Andersen er cand. mag. og redaktør på STOF

Der gik mange år, før tv-vært og skuespiller Timm Vladimir satte egentlige spørgsmålstejn ved sin fars alkoholforbrug. Da Timm var barn, var det hverdag, at faderen ofte havde en øl i hånden. Som teenager var det ligefrem fedt, at han og hans venner kunne få lov til at sidde og drikke og feste i faderens hjem. Men på et tidspunkt går det op for Timm Vladimir, at han ikke kan lide, hvad der sker.

”Da jeg var 15-16 år, var det pissefedt at hænge ud med mine venner hos min far og drikke og ryge noget tjald sammen med ham. Der var helt klart en periode, hvor jeg nemt kunne have gået i min fars fodspor, for mine venner og jeg drak virkelig meget i weekenderne. Det var jo det, jeg havde lært, og jeg havde set hele min barndom, at det er sådan, man gør. Men pludselig kunne jeg bare mærke, at det er for ”sumpet”, det her. Det kan jeg slet ikke holde ud. Jeg skal videre med mit liv,” fortæller Timm Vladimir og fortsætter:

”Jeg vidste godt som barn, at min far drak. Det har aldrig været skjult. Men altså, det var jo min hverdag. Og min far var det, jeg ville kalde en funktionel alkoholiker, så han ravede ikke rundt og snøvlede og faldt over ting. Men jeg kan godt huske, at når vi fx skulle ud og køre i tog, så havde han sådan et lille net med nogle bajere i, så han kunne drikke undervejs. Og nogle gange lå han på sofaen og var fuld, når vi kom hjem, og så blev min mor skide sur på ham. Men jeg undrede mig ikke, før jeg selv kunne mærke sidst i teenageårene, at det ikke var en livsstil, jeg følte mig tilpas i.”

Børn glatter ud og tager ansvar

Timm Vladimirs forældre blev skilt, da Timm kun var 5-6 år. Han så kun sin far i weekenden hver 14. dag, og han husker ofte weekenderne som hyggelige, hvor faderen spillede brætspil med sine børn i mange timer hver dag. Men retrospektivt ved han også, at der var andre minder om en far, der kæmpede med at tage ansvar som forælder.

”Dengang arbejdede min far på Carlsberg, hvor han bl.a. var med i medarbejderrevyen. Han var en meget kunstnerisk og teatralisk anlagt type. Min søster og jeg var så med til revyprøverne i weekenden, når vi var hos ham. Efter prøverne gik han og kollegerne tit på værtshus, og der var min søster og jeg med,” fortæller Timm Vladimir og fortsætter:

”Så sad vi der på værtshuset som helt små børn, mens min far drak sig i hegnet og begyndte at diskutere og råbe og skrike ad folk, og så blev han tit smidt ud. Så følte jeg, jeg blev nødt til at tage ansvaret på mig og sige, at ”nu må vi sgu finde en taxa og komme hjem”. Så der kan jeg se, at jeg som barn har taget en hel masse ansvar, som jeg ikke har haft godt af. Jeg har tit villet glatte ud og ”redde” situationen. Jeg tog det ansvar, som min far skulle have taget, selvom jeg kun var et lille barn.”

Da nu 54-årige Timm Vladimir fyldte 30 år, besluttede han at holde op med at tage kontakt til sin far. Efter et helt liv som vidne til faderens alkoholproblemer og manglende ansvar, besluttede han, at han ikke længere skulle være den voksne i relationen mellem far og søn.

”Han opførte sig dumt til min 30-års fødselsdag, og så tog jeg beslutningen om, at jeg ikke længere ville være den, der rakte ud og prøvede at gøre en hel masse for at forsøge at gøre det hele bedre både for ham og for os som far og søn. Jeg indså, at jeg ikke kunne ændre ham. Det var ikke mit job. Og det var godt for mig ikke at se ham så meget. Jeg blev mindre vred og kunne forstå ham bedre, når jeg var mere på afstand,” siger Timm Vladimir og uddyber:

”Han var jo kun 19 år, da han blev far, og han var bare slet ikke klar til at få børn. Jeg ved ikke, hvorfor fanden han valgte at blive far i den alder. Men det gik i hvert fald op for mig, at alle mennesker gør det bedste, de kan, og det gjorde min far også. Men det var bare ikke godt nok.”

Frygten for at være en dårlig far

Efter årene som teenager, hvor Timm Vladimir drak rigtig meget sammen med vennerne, har han aldrig siden haft perioder af sit liv, hvor han føler, han har drukket for meget alkohol. Han er ikke bekymret for, om han kunne risikere at få det samme alkoholforbrug som sin far, selvom alkohol var en stor del af hans barndom.

”Jeg kan virkelig godt lide at gå ud at drikke en gang imellem, men jeg kunne aldrig blive alkoholiker. For selvom jeg har været kraftigt eksponeret for alkohol en stor del af mit liv, så har jeg slet ikke det der ’misbrugs-gen’ i mig. Det er ikke en del af min måde at være på, at alkohol skal være en del af hverdagen på så voldsom en måde. Heller ikke for min søster. Og det er måske nok, fordi at vi har

**“Så der kan jeg se,
at jeg som barn har
taget en hel masse
ansvar, som jeg ikke
har haft godt af.”**

Foto: Gregers Tycho/Ritzau Scanpix

set, hvordan det kan være, og der skal vi ikke hen. Det har vi slet ikke hverken lyst til eller trang til,” forklarer Timm Vladimir og fortsætter:

”Til gengæld har jeg været bange for, om jeg kunne finde ud af at være far, fordi jeg jo ikke selv har prøvet at have en far, der tog sit ansvar som forælder på sig. Jeg ville for alt i verden ikke være far på den samme måde, som min egen far var. Min far var meget en egotripper. Han kunne ikke overskue at have børn. Han havde brug for, at det skulle handle om ham. Måske fordi han var så ung. Han kunne i hvert fald ikke selv se, hvor uansvarligt det var, at han tog os med på værts- hus eller lod os sidde som teenagere og ryge fede sammen med ham. Og selvom min søster og jeg altid vidste, at han elskede os, så vidste vi også, at hans behov kom først. Og jeg frygtede virkelig, om jeg skulle komme til at gentage noget af den adfærd. Det var jo den eneste måde at være far på, jeg havde oplevet.”

Timm Vladimir føler dog, at det meste af det, han generelt har arvet fra sin far, er gode karakter- træk, og det sætter han pris på.

”Gudskelov er de dele af min fars personlighed, jeg har arvet, for langt det meste positivt, fx hans kreativitet og underholdningsgen. Og det er bare pisse heldigt, at det kun er det, jeg har

arvet, og jeg er så glad for det,” siger Timm Vladimir og uddyber:

”Der er heller aldrig nogen, der har sagt til mig, at jeg måske ville blive en dårlig far, fordi min egen far var det. Men frygten har altid været der, så jeg gør mig virkelig umage over for min søn.”

Den voksnes erkendelse af, at noget havde været for svært

I relationen til sin søn, som nu er teenager, gør Timm Vladimir meget ud af at fortælle sønnen, at man gerne må stå ved, at noget er svært, og tale med andre om det. For han fik selv først i en høj alder begyndt at tale om alt det, der havde været virkeligt problematisk i hans barndom.

”Det har været en kæmpe lettelse for mig at begynde i terapi og i det hele taget at tale åbent om alle de ting, der er svære. Man lærer sig selv meget bedre at kende ved at mærke, hvordan man har det, og det er befriende at kunne sætte ord på og snakke med andre, dele og bekræfte og afkræfte, sammenligne osv. Det er en kompleksitet, der pludselig er kommet ind i mit liv, som er virkelig dejlig,” siger Timm Vladimir og fortsætter:

”Men det kræver også, at man er klar til at acceptere, at der er – eller har været – problemer,

og at det har påvirket én. Derfor er det enormt vigtigt for mig at lære min søn, at han gerne må fortælle, når han har det svært. Han behøver ikke gå alene med det. For det er også det, vi mænd ofte lærer af vores fædre eller af hinanden, at vi skal kunne klare os selv og tage ansvar. Vi skal "æde" vores problemer alene. Men heldigvis tror jeg, det er ved at ændre sig, og at det bliver mere og mere tilladt for mænd at være åbne omkring deres følelser."

Timm Vladimir har også prøvet at tale med sin mor om alt det, der er sket hjemme hos faderen, når hun satte dem af på weekend hver 14. dag. Men selvom Timm Vladimir husker sin mor som den voksne og ansvarlige forælder i hans barndom, som var den trygge og stabile base for børnene, ved han også, at moderen nok aldrig rigtigt har indset, hvor skadeligt det var, at børnene var sammen med deres far, når han drak i det omfang, han gjorde.

"Hun var jo også pisse ung, da hun fik børn, kun sytten år, så da vi var små, har hun jo også haft brug for at komme ud og feste med sine venner. Så når hun sendte os på weekend, har hun nok ikke tænkt så meget over, hvad der mon foregik hos min far. Hun har bare haft brug for at sende sine børn afsted og få et frirum fra at være voksen og mor og have børn. Det kan jeg da sagtens forstå," siger Timm Vladimir og uddyber:

"Hun har dog nok haft en erkendelse af, at der var nogle problemer, for vi fik fx nogle gange penge med, fordi hun vidste, at min far ikke havde nogen. Men da jeg blev voksen og sagde til hende, at jeg syntes, at min far var alkoholiker, så blev hun overrasket. For hende var det også bare normalt, at han drak, som han gjorde. Men det er heller ikke noget, vi har talt meget om. Og som barn fortalte jeg hende ikke alting. For hvad var der at fortælle? **Der var jo ikke nogen, der havde fortalt mig, at det var forkert, at han drak, som han gjorde. Og der var heller ikke nogen, der havde lært mig, at det var noget, jeg skulle snakke om.** Jeg accepterede bare, at det var sådan, det var. Også selvom jeg 100 procent kan huske, at jeg syntes, det var flovt, ydmygende og forfærdeligt, når han var så fuld, og jeg skulle sørge for taxa og det hele."

Det, der endte med at blive afgørende for, at Timm Vladimir begyndte at tage hul på at arbejde med sig selv, gå i terapi og tale om tingene, var dels, at

han blev far, og dels, at det var rigtig svært for ham i sit ægteskab at sætte ord på sine følelser og tanker, fx i konfliktsituationer. Hans daværende kone foreslog, at han gik i terapi, så han kunne lære at mærke sig selv noget mere, selvom han ikke selv havde tænkt over, at det var vigtigt at kunne.

"Jeg tænkte: "Det er sgu da lige meget" eller: "Lad os da bare komme videre". Jeg syntes jo, jeg havde det meget godt, sådan helt mandeagtigt, ikk? Og jeg kunne godt have gået igennem hele livet på den måde, men det var en virkelig stærk erkendelse for mig, at jeg havde faktisk brug for at kunne dele og sætte ord på, ikke kun i terapi, men også at kunne fortælle til mine nærmeste, hvad jeg tænkte, og hvordan jeg havde det. For mig er det at kunne snakke om tingene også blevet en del af at være forælder, være partner, ven, ja, i det hele taget at være voksen og tage ansvar."